

De Bòsnia a l'ictus

DDGI – 18/12/2012

OLGA MOROTE De Bòsnia a l'ictus. Aquest és el títol del documental que es va estrenar el diumenge 2 de desembre al cinema Truffaut de Girona. El fotoperiodista Miquel Ruiz-cofundador de Fotògrafs per la Pau- explicava al llarg de gairebé una hora i mitja, sense embuts i amb la passió que el caracteritza, les seves experiències personals durant la guerra de Bòsnia, entrelaçades amb la batalla personal que lliura en aquests moments contra un ictus. Abans de començar l'esdeveniment, presentat per en Guillem Terribas, els directors Vicens Tomàs i Pep Boix van prendre la paraula per explicar als que hi érem presents com s'havia portat a terme el documental. Era un avenç de l'emoció que sentiríem al llarg de la projecció. En Vicens Tomàs ens parlava d'una història d'històries, de moltes històries teixides amb el mateix fil del dolor. Que el documental anava creixent mentre s'anava realitzant. En Pep Boix, responsable de muntatge i postproducció, explicava que s'havia anat traçant el guió a mesura que anava passant el documental.

Amb el cinema ple, es va produir un silenci esglaiador mentre testimonis directes de la guerra explicaven les seves situacions personals, les seves misèries i penúries, el seu patiment davant el caos i la barbàrie. Anàvem veient i sentint el calvari que suposa viure una guerra, en aquest cas la guerra de Bòsnia (1992-1995), els seus efectes devastadors, i se't feia un nus a la gola, i encara més quan vam començar a escoltar el plor d'una dona que seia al meu darrere, un dels testimonis que parlava de la seva experiència: era la Mahira Kamenjasevic - la Ciça - que juntament amb el seu marit Mirko (periodista) i els seus dos fills van ser els primers refugiats que, de la mà de Miquel Ruiz i altres companys, van arribar a Girona concretament el 13 d'agost de 1993. Quan van baixar de l'avió portaven en una caixa de cartró totes les seves pertinences. Havien salvat la vida. També va ser molt emotiu i colpidor el testimoni de la Lana Colacovic, fillola d'en Miquel, que va viure amb els seus pares sis mesos a Castelló d'Empúries on van arribar per refer-se de la guerra. I el de l'Almira Sahinpasic, que viu a Palamós, quan parlava del fred i la gana que van passar els seus dos fills. I immensament esfereïdor el testimoni de dues dones membres de l'Associació de Mares de Srebrenica i Zepa, la Kada Hotic i la Munira Subasic, aquesta darrera presidenta de l'associació, que demanaven al món justícia per als seus morts. Que puguin descansar en pau.

De Bòsnia a l'ictus o, com li agrada dir a en Miquel Ruiz, De l'ictus a Bòsnia perquè malgrat els problemes físics provocats pel vessament cerebral, aquesta passada primavera va tornar a Sarajevo, en el vintè aniversari de la guerra, per retrobar-se amb vells amics, amb una part de la seva vida indissolublement lligada a tota la resta. Ara la lluita és una altra: recuperar-se tant com pugui amb l'ajut i el suport incondicionals de la seva dona, la Dolors Perpinyà, i els seus amics, sobretot els més propers. Coratge, ànims i empena no li'n falten. Sobreviure dues vegades. No va ser ni és gens fàcil. Com ell diu: "L'ictus et canvia la vida però també la canvia als que t'envolten".

Escric el meu darrer article d'aquest any. Un any en què hi ha hagut més pèrdues que guanys. Un any feixuc de passar. Un any en què hem de seguir recordant -la memòria històrica és més necessària que mai- una guerra terrible, com totes les guerres, que va passar relativament a prop de casa nostra, davant la qual es va preferir tancar els ulls i passar pàgina. Un any més que ens ha deixat exhausts davant de tanta escòria. Però seguim vius. Per sobre de tot. Malgrat tot. I és el que compta. Només per això, els millors desitjos per al 2013.

Publicat a: El Diari de Girona

Font del document: <http://www.diaridegirona.cat/opinio/2012/12/18/bosnia-lictus/596026.html>